

دعای ۷۶ - هنگامی که روزی بر آن حضرت تنگ می‌شد

اللَّهُمَّ إِنَّكَ ابْتَلَيْتَنَا فِي أَرْزَاقِنَا بِسُوءِ الظَّنِّ، وَفِي
أَجَالِنَا بِطُولِ الأَمَلِ، حَتَّى التَّمَسْنَا أَرْزَاقَكَ
مِنْ عِنْدِ المَرزُوقِينَ، وَطَمِعْنَا بِأَمَالِنَا فِي أَعْمَارِ
المُعَمَّرِينَ، فَصَلِّ عَلَي مُحَمَّدٍ وَآلِهِ.

خداوندا ما را در رزق و روزی مان به یقین نداشتن و در مدت
زندگی مان به درازی آرزو آزمودی؛ تا جایی که روزی های تورا،
از روزی خوران خواستیم؛ و به آرزوی مان نسبت به عمر طولانی،
در عمر سال خوردگان طمع بستیم، پس بر محمد و آل محمد
درود فرست.

وَهَبْ لَنَا يَقِيناً صَادِقاً تَكْفِينَا بِهِ مِنْ مَوْؤَنَةِ
الطَّلَبِ، وَالْهَمْنَا ثِقَةً خَالِصَةً تُعْفِينَا بِهَا مِنْ شِدَّةِ
النَّصَبِ،

و ما را یقینی راستین بخش که به سبب آن از مشقت طلب
روزی بی نیازمان کنی و اطمینانی خالص به ما الهام کن تا
به سبب آن از شدت رنج و تعب نگاهمان داری.

وَاجْعَلْ مَا صَرَّحْتَ بِهِ مِنْ عِدَّتِكَ فِي وَحْيِكَ،
وَأَتَّبِعْتَهُ مِنْ قَسَمِكَ فِي كِتَابِكَ قَاطِعاً لِأَهْتِمَامِنَا
بِالرِّزْقِ الَّذِي تَكَفَّلْتَ بِهِ، وَحَسْماً لِلِاسْتِغَالِ بِمَا
ضَمِنْتَ الْكِفَايَةَ لَهُ،

و چنان کن که آنچه در قرآنت به روشنی و بی ابهام وعده داده‌ای و از بی آن وعده در کتابت سوگند یاد کرده‌ای، ما را از دویدن دنبال آن رزق که رساندنش را به ما عهده‌دار شده‌ای، باز دارد؛ و مانع پریشانی خاطر ما نسبت به آنچه ضامن کفایتش شده‌ای، گردد.

فَقُلْتَ وَقَوْلِكَ الْحَقُّ الْأَصْدَقُ، وَأَقْسَمْتَ وَقَسَمِكَ
الْأَبْرُّ الْأَوْفَى: ﴿وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ﴾.

پس چنین گفته‌ای و گفته‌اش تو حق و راست‌ترین گفته‌هاست و سوگند خورده‌ای و سوگندت عملی شده‌ترین سوگندها و سوگندی کامل و اجرایی است: «و روزی شما و آنچه به شما وعده داده شده، در آسمان است».

ثُمَّ قُلْتَ: ﴿فَوَرَبِّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ مِثْلَ
مَا أَنْتُمْ تَنْطِقُونَ﴾.

سپس گفתי: «پس به پروردگار آسمان و زمین سوگند، موجود بودن روزی و آنچه به آن وعده داده شده‌اید حق است، مانند آن که شما سخن می‌گویید».